

[Kim Behnke]

Vi kunne jo også se på momsens. Momsen indbringer 90 mia. kr. om året, så det svarer til to tredjedele af momsbeløbet, der skal kradses ekstra ind. Prøv med lidt hovedregning at forestille jer, at momsens skulle forhøjes med så stort et tal. Det er der selvfølgelig ingen der tror på kan lade sig gøre, men det giver et billede af, hvor mange penge der mangler.

Pengene mangler, fordi udgifterne er blevet alt for store. De politiske beslutninger, der træffes her i salen, følges alt for sjældent af indsigt i og vilje til at anvise, hvor pengene skal komme fra, for nu er det jo gået i så mange år, at man har fået lov til at gældssætte sig. Siden 1987 har vi kontinuerligt haft finanslove med underskud, og der er ikke udsigt til, at det skal ændre sig hverken i 1994 eller i 1995. Derfor er det Fremskridtspartiets opfattelse, at alene det faktum, at regeringen fremsætter et finanslovsforslag med et så stort driftsunderskud, vidner om, at den øvelse, der skal gøres, før finanslovsforslaget bliver acceptabelt, er meget stor.

Vil jeg dermed sige, at Fremskridtspartiet kun kan stemme for en finanslov, der er i balance? Svaret er nej. Vi har før stemt for finanslove, som ikke var i balance, men vores minimumskrav, vores ufravigelige krav for at stemme for finansloven er i det mindste, at tendensen er, at underskuddet falder, og at der er en aftale om, hvordan vi får underskuddet ned.

Men for at vende tilbage til min indgangsreplik: Det er ledigheden, der er det store problem. Havde vi ikke de 350.000 arbejdsløse, ville jo betydelige poster på finansloven ikke behøve at være der, nemlig de store udgifter til de ledige. Regeringen har sagt, at arbejdsløshedskurven skal knækkes, og regeringen har oven i købet lovet, at det sker i 1994. I den pædagogiske publikation, der hedder »Finanslovsforslaget 1994. Den nye kurs«, kan man læse på side 5, at det sådan set er meningen, at ledigheden frem til 1998 skal nedbringes med 100.000. Det er jo mange. Det er særlig mange i betragtning af, at der i den tid, regeringen indtil videre har siddet, er blevet 15.000-16.000 flere ledige, så det er måske endda mere end 100.000, hvis man skal tage udgangspunkt i tallene fra tidligere på sommeren.

Men altså 100.000 personer inden 1998, og det er ikke specielt forklaret, hvordan man har tænkt sig at gøre det, man fastslår bare, at det

er det, der skal til. Det ville være dejligt, hvis det kunne lade sig gøre, og en politik, der kunne reducere ledigheden fra 350.000 til 250.000, burde jo have hele Folketingets opbakning.

Men læser man de ting, der ligger til grund for regeringens vurdering og regeringens analyse, viser det sig, at det overhovedet ikke hænger sammen. Allerede næste år vil man midlertidigt – læg mærke til ordet midlertidigt – forhøje statens udgifter med over 6 mia. kr. Hvor mange gange har vi ikke hørt, at det, Folketinget foretog sig, bare var midlertidigt? Realrenteafgiften blev indført midlertidigt; den skulle et enkelt år indbringe 7 mia. kr. og så slut med den. I dag indbringer realrenteafgiften omkring 30 mia. kr. Da man i 1935 byggede Lillebæltsbro nr. 1, blev der midlertidigt lagt et par øre på hver liter benzin; de er aldrig taget af igen. Nu lægges der »midlertidigt« 6 mia. kr. på budgettet i 1994; men når vi i efteråret 1994 får forslaget til budget for 1995, tager man udgangspunkt i 1994-budgettet, så lægges der pris- og lønstigningerne oveni, der lægges nogle nye anlægsudgifter oveni, der lægges nogle tekniske reguleringer oveni, og der lægges flere ledige oveni, og så når vi et eller andet endnu større tal og et endnu større underskud.

Så at de 6,3-6,4 mia. kr., som er de midlertidige forøgelser, bliver fjernet igen, det vil vi simpelt hen se, før vi tror på det.

Et område, hvor regeringen jo i hvert fald kraftigt underbudgetterer, er udgifterne til udlændinge. Da finansministeren i gårshagens spørgetid blev konfronteret med de oplysninger, som dagbladet Jyllands-Posten havde bragt, om, at vi inden for de næste 4-5 år står for at skulle bruge 40-45 mia. kr. på flygtninge, ja, så var regeringens svar, at man da vil se, hvordan udviklingen kommer og går.

Det er så enorme summer, at det er direkte uansvarligt, at regeringen ikke har andet svar på det, end at man vil afvente udviklingen. Det er så stor en post på finansloven, at det ikke hører nogen steder hjemme, at man fejrer den ind under gultæppet. Var der tale om 40-45 mio. kr., kunne jeg forstå argumentet, men det er altså milliarder, vi taler om. Og derfor vil udgifterne i 1994 heller ikke bare være midlertidigt forhøjet med 6-7 mia. kr., men det bliver langt større tal, når der først skal betales, bl.a. for de store ekstraomkostninger på flygtningeområdet.